

[Statsministeren.]

at det er fuldt lovligt, og at det fuldt lovligt praktiseres inden for Romtraktaten f. eks. at føre en differentieret politik, der begunstiger skibsbygning.

Så undrede det mig, at vi skulle have Belgiens egnsudvikling kørt frem. Men det kan være, at hr. Morten Lange, der ellers har været til mange markedsdiskussionsmøder, også med tilhængere, har været så heldig aldrig at møde en, der har kunnet svare. Det, vi ved om det forhold, er, at Belgien har et meget alvorligt problem med sine to forskellige sproggrupper, mellem flamlændere og valloner. Det er sådan, at hvor den ene part har et egnsudviklingsråd og får et statstilskud efter visse regler, som er fuldt EF-medholdeligt, har man af nationalpolitiske grunde følt i Belgien, at man var nødt til at give den anden part noget tilsvarende, til trods for at der ikke var noget egnsudviklingsproblem. Det er dette sidste, EF med stor ret har sat et spørgsmålstegn ved det EF-medholdelige i. Vi ved f. eks., at den egnsudviklingslovgivning, vi arbejder med her i landet, er fuldt EF-medholdelig, og det er vel også et eksempel på differentieret industripolitik.

Jeg synes derfor ikke, der rigtig kom noget ud af svarene på de spørgsmål. Men det er jo muligt, at hr. Morten Lange, nu han har tænkt lidt mere over det, kan svare bedre.

Jeg må holde for, at den suverænitetsafgivelse, der er tale om, er nøje afgrænset. Den holder sig nøje til, hvad Romtraktaten går ud på. Når man f. eks. i den løbende diskussion er inde på, at der også kan blive tale om suverænitetsafgivelse i udenrigspolitiske anliggender, i sikkerhedspolitiske anliggender, i forsvarspolitiske anliggender, har man straks, og bevidst, bevæget sig uden for Romtraktaten. Hvis man vil have en suverænitetsafgivelse på nogle af disse områder, skal man lave en ny Romtraktat. Det kunne så være, at det blev en Londotraktat eller en Københavnstraktat, alt efter hvor den nu blev indgået. Men det vil sige, at så skulle man begynde helt forfra med forhandlinger og med vedtagelse i hvert enkelt parlament. For Danmarks vedkommende skulle man for at komme igennem med noget sådant have 5/6 flertal eller få det vedtaget ved en folkeafstemning. For Norges vedkommende skulle man have

3/4 flertal osv. Det er dog ganske klart afgrænset: det, vi forpligter os til, er det, der befinder sig inden for den nuværende traktats rammer, og vil man have noget som helst gennemført, der går uden for denne traktats rammer, må man værsøge pænt gå hjem og lave en ny traktat. Og det er der mig bekendt ikke nogen der har foreslået.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen: Jeg har lyst til at blande mig i spørgsmålet om suverænitetsafgivelse. Jeg vil gerne minde om, hvad hr. Morten Lange medgav for et øjeblik siden, nemlig at når vi her diskuterer suverænitetsafgivelse, er det ikke i statsretlig forstand. Hr. Morten Lange medgav, at der ikke her var tale om noget, som kunne anses for at ville blive kendt i strid med grundloven af højesteret. Det er altså ikke en statsretlig diskussion, hr. Morten Lange her fører, men en rent politisk diskussion. Hr. Morten Lange siger med dette, at vi ikke i dag kan kende det nøjagtige indhold af ordninger, som vi i fremtiden måtte indgå på i fællesmarkedet på det ene eller det andet område, hvilket jo er noget ganske og aldeles andet, og hvorom der ikke er nogen uenighed imellem os. Men lad os slå fast, at hr. Morten Lange ikke bygger det op som en statsretlig juridisk diskussion, fordi hr. Morten Lange medgiver, at der ikke er nogen som helst udsigt til, at højesteret på grundlag af juridiske argumenter skulle fastslå, at der var tale om en suverænitetsafgivelse, som ikke svarede til grundlovens bestemmelser.

(Kort bemærkning).

Morten Lange: Højesteret træffer afgørelse om grundloven, og der er præcedens for, at retten strækker sig så langt som muligt for ikke at komme i modstrid med folketinget. Som jeg sagde før, forudsætter det, at folketinget arbejder propert og bl. a. indhenter den fornødne ekspertise. Det har vi gjort i meget ringe omfang, og det har ikke for mig skabt noget, der bare minder om sikkerhed.

Statsministeren gav sig derefter til som en skolemester, der har lidt bedre tid til at svare, end eleverne får, at uddele karakterer. Jeg vil så uddele en karakter til statsministeren for det eksempel, han gav med skibs-